

Harasztiné Bata Zsuzsanna, ny. óvodapedagógus

Fülöp-hegyi mesék - Sánta róka visszatér

Hajnali fényben a Fülöphegyi erdőből vörösbundás rókák osonnak a kerítések és házak felé. Az egyik közülük sántít, de elől megy, mögötte a két kicsi igyekezve szedi a lábát.

Hunyorognak a fényben. A tó felől süt a Nap most, a keleti égbolton. Csupa virágillat a hegyoldal, de jobban szeretnének másfajta szagokat, illatokat, olyat, amit már megszoktak a rókavárban. Mostanáig apjuk, anyjuk hozta a falatokat és eddig még sosem voltak apjukkal vadászúton.

Nem kell nekik sem szöcske, sem csiga, sem más, még szőlőfürt sem, pedig apjuk ugyancsak felfelé néz a zöld, érésben lévő szemekre. A múlt esztendőben még ő is a testvéreivel próbálta ki, hogy milyen íze van a fehérnek vagy a fekete szemű szőlőnek.

Kutyaugatást hallanak jobbról -balról, de apjuk csendben lapulva megy, így mennek a kicsik is a nyomában.

Bogánckórók nőnek a poros út mellett és lila virágukra méhek szállnak.

A nagy róka odabiceg az egyikhez, szimatol. Jó emlékek jutnak eszébe, de ezek már oly régiek. Azóta elmúlt egy ős, egy tél, még egy tavasz is. Mennyi minden változott! Ő maga is, hisz biztos volt abban, hogy semmi nem ismétlődik, de minden jóra fordul.

Attól, hogy más volt, mint a többi róka, mert, hogy a csapdából kijutva, meggyógyult a lába, utána csak barátokra talált a hegy alatti kisház kertjében. Aztán a rókavár környékén is talált hozzá hasonlót, egy jólelkű rókalányt a vacogó téiben.

Most itt a két kicsinyük, és viszi őket arra az útra, amit már sokszor megtett a múltban, hogy megmutassa majd nekik a körtefát, a hangyabolyt, a fügebokrokat, a medencét, a vadrózsák tövében szundikáló sünöket, a szürke és fehérarka négylábú macskákat, a mókusokat, ahogy a fenyőtobozt rágják és utána az a földre hull. Az öreg fákat kopogató tarka harkályt.

Igen, ehhez a házhoz igyekeznek most, s ez nem vadászút.

Csend van a kertben. A hajnali madárfüttynek vége, a harmatcseppek párolognak vagy legurulnak a fű tövébe.

Senki sem mozdul. Az apa róka sejti, hogy, elkésett, vagy talán este kellene jönniük szürkületben.

Nem baj. Most itt vannak hárman a kertben, két kicsi és a nagy róka, a sánta.

A tavalyi levendula megnőtt, a leánder az izzó kőfalnál lankadozik, víz után vágyakozik, meg esőcseppek után. A cseresznyefa zöldje olyan, mintha most kezdene hozzá a virágzáshoz, csupa üde zöld.

Igaz, az előző hetekben annyi eső esett, hogy a rókavárból is ki kellett menekülni a kicsiknek, mert kimosta őket az ár.

Ám a sünök most rejtőznek, a macskák lustán napoznak valahol másutt, a pöttyös kutya szagát sem lehet már érezni. Annyira régi az emlék.

A szőkehajú dundi asszony sem hagyott tejet a tálban. Vajon mikor járhatott erre?

A kerítés mindenütt ki van javítva, a tavalyi vadmalacokból azóta komoly vaddisznók lehettek,- sejtí ez a róka,- most azok is saját kicsinyeikkel más vadászterületen járnak.

A villanó fecskék viszont ismét cikáznak a levegőben, két gerle dúdol a fák közötti fészekben. Csend béke - nyugalom.

A sántaróka nem ezt akarta megmutatni kicsinyeinek, hanem valami életszerűt, mozgalmasat, vidámat. No, lámcsak, itt gyíkok napozgatnak a kővön, és amott szöcske szökken, méh dong a lóhere virágán. Fecskefarkú lepke száll a kőfalra, káposztalepke a sárga virágra. De jó, hogy senki sem nyírja mostanában a fűvet!

A fügefán ezer apró zöld füge éretlenül csomóban vár valamire. Vajon ki tudja-e érlelni a fa? A diófacsonkon néhány ágaskodó furcsa ágmaradvány, egy riasztó színű piros lábas vízzel telt madaraknak szánt itató, ám dehogyan repülnek azok oda, mert forró a víz a napon. Margaréta sem nyílik, a porcsin is száraz a cserépből, a kétlábú metszegető bizonyosan ritkán jön ide.

Jó ez a nyugalmas kert mégis, - hisz innen indult el a sántarókában a remény, hogy a világban mindenféle erők működnek és leginkább a jót kell észrevenni.

Viszi vissza fiait a hegyre. Menet közben vakkant egyet. Mutatja az utat a mezők felé a kistrókáknak, hogy majd ott lesz a vadászterületük. Azt akarja, hogy sose legyenek okatlanok, azt akarja, hogy mindig figyeljenek szagokra, illatokra, neszekre, szűrős veszélyes szerkezetekre, csapdákra, de sose menjenek bokrok mélyére dobott, elejtett maradék ennivaló után.

Szerezzék meg maguk azt, ami a mindennapjaikhoz szükséges.

A Róka világban rókaszabályok szerint éljenek addig, amíg tovább nem adják az életet, a tapasztalatot majd saját lehetséges kicsinyeiknek.

A Nap közben a zenitjére ért, erősen tűzött. Igyekezni kell haza. Már tudja, hogy fogócskát és bújócskát játszanak a kicsik és hancúroznak majd a fűben. Ott kipróbálhatják ügyességüket egymással való viaskodásban, egészen addig, míg kárt nem tesznek a másikban.

Igen, ez lesz a jó - gondolta az apa róka.

Délre visszatértek a hármassal bejárat egyikéhez, és a nyugalmas rókaárban délutáni álmukat alusszák most a kistrókák.